



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз ОК 15/2015
15.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ивана Пековића и др, због кривичног дела прикривање из члана 221. став 4. у вези става 1. КЗ у вези члана 33. КЗ и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости: бранилаца окривљеног Ивана Пековића, адвоката С.М. и адвоката Б.Д., браниоца окривљеног Бобета Недељковског, адвоката В.Б. и браниоца окривљеног Горана Радојевића, адвоката М.Д., поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду, Посебно одељење за борбу против организованог криминала К-По1 66/2012 од 17.01.2014. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж1 По1 26/14 од 06.02.2015. године, у седници већа одржаној дана 15.09.2015. године, једногласно је, донео

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног Ивана Пековића, адвоката С.М. и адвоката Б.Д., браниоца окривљеног Бобета Недељковског, адвоката В.Б. и браниоца окривљеног Горана Радојевића, адвоката М.Д., поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду, Посебно одељење за борбу против организованог криминала К-По1 66/2012 од 17.01.2014. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж1 По1 26/14 од 06.02.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење за борбу против организованог криминала К-По1 66/2012 од 17.01.2014. године окривљени Рашко Младеновић оглашен је кривим због кривичног дела развојништво из члана 206. став 2. у вези става 1. КЗ у вези члана 33. КЗ за које је осуђен на казну затвора у трајању од шест година у коју му се урачунава време проведено у притвору од 11.04.2012. године до 17.01.2014. године, окривљени Иван Пековић, Бобе Недељковски и Горан Радојевић оглашени су кривим и то: окривљени Иван

Пековић због кривичног дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 2. КЗ, окривљени Бобе Недељковски и Горан Радојевић због кривичног дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 4. у вези става 2. КЗ, за које кривично дело је окривљеном Ивану Пековићу утврђена казна затвора у трајању од две године, а окривљенима Бобету Недељковском и Горану Радојевићу су утврђене казне затвора у трајању од по једне године и шест месеци, док су ови окривљени оглашени кривим због извршења кривичног дела прикривање из члана 221. став 4. у вези става 1. КЗ у вези члана 33. КЗ за које је окривљеном Ивану Пековићу утврђена казна затвора у трајању од четири године, окривљеном Бобету Недељковском је утврђена казна затвора у трајању од три године и шест месеци, а окривљеном Горану Радојевићу је утврђена казна затвора у трајању од две године и пет месеци, а такође Иван Пековић оглашен је кривим због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и новчана казна у износу од 300.000,00 динара, па су осуђени на јединствене казне затвора и то: окривљени Иван Пековић у трајању од шест година и три месеца, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 12.04.2012. до 05.09.2013. године и време проведено у стану, сходно примени мере забране напуштања стана од 05.09.2013. до 17.01.2014. године и на новчау казну у износу од 300.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 30 дана од дана правоснажности пресуде, а уколико окривљени у остављеном року не плати новчану казну суд ће исту заменити казном затвора и то тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора; окривљени Бобе Недељковски осуђен је на јединствену казну затвора у трајању од четири године и шест месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 12.04.2012. до 31.10.2013. године и време проведено у стану сходно примени мере забране напуштања стана од 31.10.2013. до 17.01.2014. године. Окривљени Горан Радојевић осуђен је на јединствену казну затвора у трајању од три године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 12.04.2012. до 22.03.2013. године. Том пресудом, на основу одредбе члана 87. КЗ према окривљеном Ивану Пековићу изречена је мера безбедности одузимања предмета и то једног револвера марке „...“ фабричког броја ... и 44 метка калибра ...мм специјал, као предмет извршења кривичног дела. Истом пресудом на основу одредбе чланова 91. и 92. став 1. КЗ и чланова 538. ст. 1. и 2. и 541. ЗКП, одузета је имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела и то: од окривљеног Рашка Младеновића новац у износу од 40.000 евра, од окривљеног Ивана Пековића износ од 490.000 евра и 64.260 швајцарских франака, а од окривљеног Бобета Недељковског износ од 1.000.000 евра. Окривљени Иван Пековић, Бобе Недељковски, Горан Радојевић обавезани су да на име преосталог дела прибављене имовинске користи стечене извршењем кривичног дела солидарно плате износ од 1.217.286,70 евра, у динарској противвредности, по званичном курсу Народне банке Републике Србије на дан исплате у корист буџетских средстава Републике Србије у року од 60 дана од дана правоснажности пресуде под претњом принудног извршења. На основу одредбе члана 258. став 4. ЗКП овлашћено лице М. з. з. Е.Г.В., S.S. Е.Г. В. из Ц. упућено је на парнични поступак ради остваривања имовинско правног захтева. На основу одредбе чланова 261, 262. и 264. ЗКП окривљени Иван Пековић, Бобе

Недељковски, Рашко Младеновић и Горан Радојевић обавезани су да у року од 15 дана од дана правоснажности пресуде, под претњом принудног извршења плате трошкове поступка и то: окривљени Иван Пековић износ од 8.640,00 динара, окривљени Бобе Недељковски износ од 6.240,00 динара, окривљени Горан Радојевић износ од 15.500,00 динара и окривљени Рашко Младеновић износ од 22.979,24 динара, као и да у истом року на име паушала плате износ од по 20.000,00 динара под претњом извршења. Истом пресудом према окривљеном Рашку Младеновићу на основу одредбе члана 422. став 1. тачка 1. ЗКП одбијена је оптужба да је извршио кривично дело злочиначко удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 4. у вези става 2. КЗ и одлучено је да трошкови кривичног поступка у овом делу падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж1 По1 26/14 од 06.02.2015. године усвајањем жалби тужиоца за организовани криминал, окривљеног Ивана Пековића и његових бранилаца адвоката Б.Д., С.М. и М.П., браниоца окривљеног Бобета Недељковског, адвоката В.Б. и браниоца окривљеног Горана Радојевића, адвоката Ђ.Н., преиначена је пресуда Вишег суда у Београду, Посебно одељење за борбу против организованог криминала К-По1 66/2012 од 17.01.2014. године, тако што је Апелациони суд у Београду радње окривљених Ивана Пековића, Бобета Недељковског и Горана Радојевића описане у ставовима другом и трећем изреке првостепене пресуде, за које су оглашени кривим, правно квалификовао као једно кривично дело прикривање из члана 221. став 4. у вези става 1. КЗ у саизвршилаштву у вези члана 33. КЗ („Службени гласник РС“ бр. 85/05...72/09), те је на основу одредби чланова 4, 42, 45 и 54. КЗ најпре окривљеном Ивану Пековићу за наведено кривично дело утврдио казну затвора у трајању од пет година, а за кривично дело недозвољена производња, држање и стављање у промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, уз примену чланова 50. и 51. КЗ утврдио казну затвора у трајању од једне године и два месеца и новчану казну у износу од 300.000,00 динара, па га је осудио на јединствену казну затвора у трајању од шест година у коју му се урачунава време проведено у притвору од 12.04.2012. године до 05.09.2013. године и време проведено у стану, сходно примени мере забране напуштања стана, почев од 05.09.2013. године до 17.01.2014. године и на новчану казну у износу од 300.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 30 дана од дана правоснажности пресуде, а уколико окривљени казну не плати у остављеном року, иста ће бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, али не дуже од шест месеци; окривљеног Рашка Младеновића, због кривичног дела из члана 206. став 2. у вези става 1. КЗ у вези члана 33. КЗ, за које је оглашен кривим првостепеном пресудом у ставу првом је осудио на казну затвора у трајању од седам година, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 11.04.2012. године до 17.01.2014. године; окривљеног Бобета Недељковског је осудио на казну затвора у трајању од пет година у коју му се урачунава време проведено у притвору од 12.04.2012. године до 31.10.2013. године и време проведено у стану, сходно примени мере забране напуштања стана, почев од 31.10.2013. године до 17.01.2014. године: окривљеног Горана Радојевића је осудио на казну затвора у трајању од

четири године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 12.04.2012. године до 22.03.2013. године, док су у преосталом делу жалба тужиоца за организовани криминал и жалбе окривљеног Ивана Пековића и његових бранилаца адвоката Б.Д., С.М. и М.П., браниоца окривљеног Бобета Недељковског, адвоката В.Б., браниоца окривљеног Рашка Младеновића, адвоката С.Р. и браниоца окривљеног Горана Радојевића, адвоката Ђ.Н. одбијене као неосноване и првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости поднели су:

- бранилац окривљеног Ивана Пековића, адвокат С.М., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези става 2. ЗКП и због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд делимично укине пресуду Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж1 По1 26/14 од 06.02.2015. године и пресуду Вишег суда у Београду, Посебно одељење за борбу против организованог криминала К-По1 66/2012 од 17.01.2014. године у делу изреке под II и III и предмет врати на поновно „одлучивање“ првостепеном суду, као и да одреди да се у целости обустави извршење правоснажне пресуде, а такође и да се правоснажне пресуде укину у делу који се односи на обавезивање окривљеног Ивана Пековића на плаћање износа од 1.217.286,70 евра у корист буџета Републике Србије, а на име одузимања имовинске користи прибављене извршењем кривичног дела;

- бранилац окривљеног Ивана Пековића, адвокат Б.Д., због повреде закона из члана 485. ст. 1 и 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд наведене правоснажне пресуде укине и да одреди да се обустави извршење правоснажне пресуде Апелационог суда у Београду;

- бранилац окривљеног Бобета Недељковског, адвокат В.Б., са допуном, због повреде закона из члана 485. став 1. у вези члана 439. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд поднети захтев усвоји и утврди да је повређен закон на штету окривљеног и да су истоме ускраћена људска права зајамчена Уставом и Европском конвенцијом о заштити људских права, односно да наведене пресуде укине, уз захтев да буде обавештен о седници већа Врховног касационог суда сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП;

- бранилац окривљеног Горана Радојевића, адвокат М.Д., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. и став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд поднети захтев усвоји, тако што ће преиначити наведене правоснажне пресуде и одбити оптужбу према окривљеном Горану Радојевићу, и тако што ће укинути одлуку из нападнутих пресуда којом је овај окривљени обавезан на плаћање износа од 1.217.286,70 евра и да истовремено одреди да се обустави извршење правоснажне пресуде Апелационог суда у Београду.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Ивана Пековића, Бобета Недељковског и Горана Радојевића у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа сходно одредби члана 490. ЗКП, о којој, у

смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоце окривљених, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је по оцени навода у захтевима нашао:

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених Ивана Пековића, Бобета Недељковског и Горана Радојевића су неосновани.

Браниоци окривљених Ивана Пековића, Бобета Недељковског и Горана Радојевића у поднетим захтевима за заштиту законитости истичу да је правноснажним пресудама на штету окривљених повређен закон и то бранилац окривљеног Бобета Недељковског из члана 439. тачка 2. ЗКП, а браниоци окривљених Ивана Пековића и Горана Радојевића не конкретизујући о којој повреди закона из члана 439. ЗКП се ради, а из истоветног образложења свих поднетих захтева и навода да је суд ретроактивно применио кривични закон на тај начин што је радње окривљених за које их је огласио кривим да су их извршили у периоду од прве половине 2008. до 11.04.2012. године правно квалификовао као кривично дело прикривање из члана 221. став 4. у вези става 1. КЗ у вези члана 33. КЗ, што није могао, будући да став 4. члана 221. КЗ није био одређен у Кривичном законуку („Службени гласник РС“ бр. 85/05 од 06.10.2005. године који се примењивао од 01.01.2006. године), до доношења Закона о изменама и допунама Кривичног законика („Службени гласник РС“ бр. 72/09 који се примењује од 11.09.2009. године), већ је овај став члана 221. Кривичног законика прописан тек доношењем Закона о изменама и допунама Кривичног законика који се примењује од 11.09.2009. године произилази да и браниоци окривљених Ивана Пековића и Горана Радојевића захтеве за заштиту законитости подносе због повреде закона из члана 439. тачка 2. ЗКП.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Ивана Пековића, Бобета Недељковског и Горана Радојевића Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, имајући у виду да је одредбом члана 16. став 1. Кривичног законика прописано, између осталог, да је кривично дело извршено у време када је извршилац радио, а да су окривљени Иван Пековић, Бобе Недељковски и Горан Радојевић инкриминисане кривично-правне радње у питању предузели и након доношења Закона о изменама и допунама Кривичног законика („Службени гласник РС“ бр. 72/09 који се примењује од 11.09.2009. године) и то, према изреци пресуде закључно са 11.04.2012. године, то је предметно кривично дело свршено предузимањем последње радње извршења – дана 11.04.2012. године, дакле, у време важења наведеног Закона о изменама и допунама Кривичног законика којим је прописан став 4. члана 221, због чега су, по налажењу Врховног касационог суда, нижестепени судови правилно радње ових окривљених правно квалификовали као

кривично дело прикривање из члана 221. став 4. у вези става 1. КЗ у вези члана 33. КЗ, а о којим наводима захтева за заштиту законитости се, одлучујући о жалбама бранилаца окривљених изјаснио и другостепени суд оценивши их неоснованим, о чему је на страни 16 последњи пасус и страни 17 пасус први и други образложења пресуда дао јасне и довољне разлоге, које у свему прихвата и Врховни касациони суд и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Осим тога, из образложења захтева и навода бранилаца окривљених Ивана Пековића и Горана Радојевића да се наведене правоснажне пресуде заснивају на доказима на којима се не могу заснивати, по оцени Врховног касационог суда произилази да се захтевима бранилаца ових окривљених правоснажне пресуде побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП.

Наиме, бранилац окривљеног Ивана Пековића, адвокат Б.Д. и бранилац окривљеног Горана Радојевића у захтевима указују да се на препознавању окривљених извршених од стране сведока И.Ш. приликом давања исказа овог сведока путем видео конференцијске везе на главном претресу одржаном дана 13.06.2013. године пресуда не може заснивати, јер је ово препознавање обављено супротно одредби члана 100. у вези члана 90. ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, наводе садржане у захтевима за заштиту законитости браниоци окривљених Ивана Пековића и Горана Радојевића неосновано су истицали и у жалбама изјављеним против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе страни 8 последњи пасус и на страни 9 пасус први образложења пресуде дао јасне и довољне разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује и истовремено указује да је председник већа првостепеног суда на записнику о главном претресу одржаном дана 13.06.2013. године јасно означио да се врши радња саслушавања сведока И.Ш., а не радња препознавања окривљених од стране овог лица.

Даље, побијајући правоснажне пресуде због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које повреде је подношење захтева дозвољено окривљеном, преко браниоца, браниоци окривљеног Ивана Пековића указују да се пресуде заснивају на доказима на којима се не могу заснивати и то: извештајима прикривених иследника, спецификацији „наводно“ предатог новца у износу од 2.800.000 еура, претресу возила у којем је пронађена слика П.С., а бранилац окривљеног Горана Радојевића указује на спецификацију предатог новца, а сви браниоци указују да се на доказу – обављеном ДНК вештачењу фиксираног отиска прста пресуде не могу заснивати, при чему не образлажу због чега су ови докази непосредно или посредно, сами по себи или према начину прибављања у супротности са Уставом, одредбама ЗКП, другим законом или опште прихваћеним правилима међународног права и потврђеним

међународним уговорима, а из образложења захтева и навода који се свде на истицање да изведени докази не пружају основ за закључак да су окривљени извршили кривично дело прикривање из члана 221. став 4. у вези става 1. КЗ у вези члана 33. КЗ на начин представљен изреком правоснажне пресуде, за које су оглашени кривим, произилази да поднетим захтевима оспоравају утврђено чињенично стање.

Наиме, бранилац окривљеног Ивана Пековића, адвокат С.М. у поднетом захтеву за заштиту законитости, полемишући са оценом изведених доказа указује да су искази саслушаних сведока И.Ш. и Х.В. о чињеницама које су предмет доказивања међусобно противречни, да је селективно коришћење доказног материјала од стране суда довело до неосноване осуде окривљеног Ивана Пековића за дело које није починио, да није изведен ни један доказ који би пружао основ за закључак да су окривљени Иван Пековић и Бобе Недељковски у критичном периоду поступали као саизвршиоци на начин представљен изреком правоснажне пресуде, да је током поступка морао бити изведен доказ саслушањем прикривених иследника, на коју околност указује бранилац окривљеног Ивана Пековића, адвокат Б.Д., а обојица бранилаца окривљеног Ивана Пековића, као и бранилац окривљеног Горана Радојевића у поднетим захтевима указују на чињеницу да је МУП-у Републике Србије полиција Швајцарске доставила ЦД са фотографијом отиска прста чији квалитет оспоравају. Поред тога бранилац окривљеног Горана Радојевића у захтеву истиче да се не може као правилна прихватити чињеница да се овај окривљени дана 10.04.2012. године у 17,50 часова налазио на пасарели за прелазак ауто-пута, истицањем да је ова чињеница оспорена снимцима са камера Хотела „I.“ за дан 10.04.2014. године.

Такође, браниоци окривљених Ивана Пековића и Горана Радојевића у захтевима за заштиту законитости указују да нема доказа за закључивање да су ови окривљени стекли противправну имовинску корист у износу ближе означеном у изреци правоснажне пресуде, док бранилац окривљеног Ивана Пековића истиче да се овај окривљени осећа кривим да је прикривао новац у износу од 490.000,00 еура који је примио од окривљеног Бобета Недељковског претпостављајући да га овај није могао стећи законитим путем.

Поред тога, бранилац окривљеног Бобета Недељковског у захтеву истиче да је суд извео погрешан закључак о постојању кривичног дела прикривање из члана 221. став 4. у вези става 1. КЗ у вези члана 33. КЗ и кривице његовог браћеника истицањем да је своје утврђење засновао на основу одбране окривљеног Рашка Младеновића, којој се не може поклонити вера, те исказу сведока И.Ш. који није веродостојан, а да суд није поклатио веру сведоку А.П.

По налажењу Врховног касационог суда изнетим наводима захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Ивана Пековића и Горана Радојевића оспорава се чињенично стање утврђено правоснажним пресудама у погледу учешћа ових окривљених у извршењу кривичног дела у питању на начин представљен изреком правоснажне пресуде.

Међутим, како погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање, као ни битна повреда одредаба кривичног поступка из чл. 438. став 1. тачка 11) и 438. став 2. тачка 2) ЗКП на које се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивана Пековића, адвоката С.М. указује не представљају разлоге прописане одредбом члана 485. став 4. ЗКП због којих је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено окривљеном, преко браниоца, то се Врховни касациони суд у оцену ових навода није упуштао.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник

Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа

судија

Драгиша Ђорђевић,с.р.